

Σκέψεις και ερωτήματα

Του Δρα Μάνου Δανέζη*

Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι, μετά τη λήξη του πολέμου στον Περσικό, το θέμα που περισσότερο απασχολεί την ελληνική κοινή γνώμη, είναι «η δίκη του αιώνα», και κατ' επέκταση, για μια ακόμη φορά, το σκάνδαλο Κοσκωτά. Στην προσπάθειά διερεύνησης του μεγάλου αυτού θέματος, έχει χυθεί αρκετό μελάνι, όμως ακόμα δεν έχει διερευνηθεί σε βάθος, το κατά πόσον οι βαθιές ρίζες του σκανδάλου, αποτελούν τελικά τον αναγκαίο και προκατασκευασμένο μοχλό προώθησης των σχεδίων της «Νέας Τάξης Πραγμάτων», στο «άτακτο» και «μη υπάκουο» άκρο της Βαλκανικής Χερσονήσου.

Γνωρίζοντας ότι τα ακριβή και απόρρητα ντοκουμέντα, των Ελληνικών και ξένων υπηρεσιών, που θα δίνουν την τελική απάντηση στο τόσο κρίσιμο αυτό ερώτημα, δεν θα δοθούν στους μελετητές της πολιτικής ιστορίας παρά μόνο μετά από πολλές δεκαετίες, δεν μπορούμε παρά να συντηρούμε στη μνήμη μας μια σειρά από κρίσιμα ερωτήματα όπως:

Ι. Πολλά έχουν γραφτεί για τη σχέση του Κοσκωτά, μελών της οικογένειας και του περιβάλλοντός του, με ξένες μυστικές υπηρεσίες. Πολλά γεγονότα συνηγορούν υπέρ αυτής της άποψης. Τελικά, είναι ή όχι αληθές ότι ο σχεδιασμός του φαινομένου Κοσκωτά, άσχετα από ποιον, είναι αμερικανικής προέλευσης; Αν ναι, είναι δυνατόν να συνεχίζουμε να συμμετέχουμε σαν κοινωνία, σε ένα επικίνδυνο ίσως για το Έθνος μας παιχνίδι, αν προηγουμένως δεν έχουμε ξεκαθαρίσει το αν, ο Κοσκωτάς έδρασε εσκεμμένα σαν «αχυράνθρωπος» της CIA, με στόχο την αποσταθεροποίηση της πολιτικής και κοινωνικής ζωής του τόπου;

Ηδη είναι γνωστό ότι το σκάνδαλο Κοσκωτά ήταν το κύριο αίτιο της εκλογικής ήττας του ΠΑΣΟΚ, και της αναρρίχησης της Δεξιάς στην εξουσία. Οι πολιτικές αυτές ανακατατάξεις στο εσωτερικό της χώρας, αποτέλεσαν την αφετηρία μας τριπλής επιτυχίας των ΗΠΑ διότι: Πρώτον, επέτρεψαν τη σύναψη μιας συμφωνίας για τις βάσεις στην Ελλάδα, που εξυπηρετεί τα στρατηγικά και πολιτικά τους συμφέροντα στην ευρύτερη περιοχή. Δεύτερον, κατόρθωσαν να δημιουργήσουν έναν πολιτικό δούρειο ίππο στα σπλάχνα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, με στόχο τον περιορισμό των πολιτικών και οικονομικών δυνατοτήτων της. Τρίτον, μέσω της ελεγχόμενης Ελλάδας, έχουν τη δυνατότητα υλοποίησης αποσταθεροποιητικών ενεργειών, σε βάρος ολόκληρης της περιοχής των Βαλκανίων.

II. Αν όμως ο σχεδιασμός της υπόθεσης Κοσκωτά, ήταν αμερικανικής έμπνευσης, είναι ενδιαφέρον να μελετήσουμε το πώς μεθοδεύτηκε η δημιουργία «κλίματος», στο εσωτερικό της χώρας, και ποιοι ήταν οι στόχοι των πολιτικών δυνάμεων που προγραμματίσαν τον βηματισμό εξέλιξης της λεγόμενης «κάθαρσης».

Είναι άραγε διαβολική σύμπτωση ότι και στην πατρίδα μας, προκειμένου να υλοποιηθεί η «Νέα Πολιτική Τάξη Πραγμάτων», ακολουθήθηκε η ίδια μεθοδευση όπως και στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης; Είναι ήδη γνωστό ότι ο σχεδιασμός ανατροπής των ηγεσιών σ' αυτές, βασίστηκε σε δύο σκέλη.

Πρώτον, στην εξ αντικειμένου, δραματική εξέλιξη των οικονομικών μεγεθών, που είχε σαν αποτέλεσμα την κατακόρυφη πτώση του βιοτικού επιπέδου του λαού. Δεύτερον, στην μεθοδευμένη καταστροφή του «προφίλ» των μέχρι τότε παντοδύναμων ηγεσιών, με ξαφνική ανακάλυψη, οικονομικών ατασθαλιών, αλαζονικής συμπεριφοράς, ροζ σκανδάλων, παράνομου πλουτισμού, και πράξεων εθνικής μειοδοσίας. Ποιο ρόλο έπαιξε άραγε στην υλοποίηση αυτού του σχεδιασμού, η «στενή σχέση», κάποιων ελληνικών κομμάτων με τη Μόσχα και την Ουάσιγκτον; Επέδρασαν οι σχέσεις αυτές, καθώς και η εφύλης της ύλης συμφωνία των υπερδυνάμεων, στην απόφαση συγκύβερνησης της χώρας από τη Δεξιά και το Συνασπισμό, που στάθηκε ο κύριος μοχλός προώθησης των διώξεων, με βάση την υπόθεση Κοσκωτά;

Αν και τα ερωτήματα είναι ανεξάντλητα, όπως και αναπάντητα, δεν μπορούμε παρά να τολμήσουμε να εκφράσουμε δύο απόψεις μας.

α. Σήμερα, μπορούμε ίσως να κατανοήσουμε και να ερμηνεύσουμε, τα φαινόμενα, της όψιμης πολιτικής και κοινωνικής ηθικής, που είχε καταλάβει κάποιες πολιτικές ηγεσίες τα τελευταία τρία χρόνια, και που παρέσυραν την κοινωνία μας σε ένα αέναο χορό, παρανοϊκών και βίαιων συγκρούσεων. Αντιλαμβανόμαστε πλέον ότι, όλο αυτό τον καιρό, γίναμε μάρτυρες μιας απελπισμένης μάχης μεταξύ καλά ενημερωμένων για τα διεθνή τεκταινόμενα ηγεσιών, όχι πια για το ποιος θα νωμόταν τ' απομεινάρια της κοινωνικής δομής που πέθαινε, αλλά για το ποιος θα αναγορευόταν σε τοποτηρητή, κάτω από τις διεθνείς ευλογίες, της «Νέας Τάξης Πραγμάτων» στη χώρα μας.

Τα αποτελέσματα του μεθοδευμένου αυτού, κοινωνικού, οικονομικού και πολιτικού χάους που ζήσαμε τα τελευταία χρόνια, κάτω από κάποιες συνθήκες, θα μπορούσαν να είχαν οδηγήσει την ελληνική κοινωνία σε πολιτικές και κοινωνικές επιπτώσεις, προς όφελος των όποιων υποκινήτων της πλαστής αυτής κοινωνικής αναταραχής.

β. Το πρόβλημα πλέον δεν είναι αυτή καθ' εαυτή η «Δίκη του Αιώνα», αλλά τα δραματικά κοινωνικά επακόλουθα της όποιας δικαστικής απόφασης. Δεν πρέπει ν' αγνοήσουμε ότι και στο παρελθόν, γεωγραφικές και πολιτικές ανακατατάξεις στα ελληνικά σύνορα, συνοδεύονταν από υποκινούμενες, πολλές φορές αματηρές, κοινωνικές αναταραχές στο εσωτερικό της Ελλάδας, με στόχο την αδυναμία της χώρας να συμμετάσχει στην διαμόρφωση του εδάφους της περιοχής.

*Ο Δρ Μάνος Δανέζης είναι επίκουρος καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών